

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Molka a soudců JUDr. Radana Malíka a Mgr. Michala Bobka v právní věci žalobkyně: **Základní škola Bodláka a Pampelišky, o.p.s.**, se sídlem Veliš 40, zast. JUDr. Mgr. Filipem Rigelem, Ph.D., advokátem se sídlem Teplého 2786, Pardubice, proti žalované: **Česká školní inspekce**, se sídlem Fráni Šrámka 2319/37, Praha 5, proti rozhodnutí ředitelky Královéhradeckého inspektorátu České školní inspekce ze dne 23. 8. 2021, č. j. ČŠIH-544/21 H, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 2. 2022, č. j. 14 A 207/2021-60,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaná **je p o v i n n a** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku **8 228 Kč** k rukám jejího zástupce JUDr. Mgr. Filipa Rigela, Ph.D., advokáta se sídlem Teplého 2786, Pardubice, do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Ředitelka Královéhradeckého inspektorátu žalované rozhodnutím uvedeným v záhlaví zamítla námitku žalobkyně proti kontrolnímu zjištění bodu 1 Protokolu o kontrole ze dne 14. 7. 2021, č. j. ČŠIH-271/21-H (dále jen „kontrolní zjištění“), dle kterého žalobkyně nerespektovala zásadu rovného přístupu ke vzdělání dle § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „školský zákon“). Žalovaná měla za to, že žalobkyně porušila zásadu rovného přístupu ke vzdělání, neboť při hodnocení uchazečů o studium zohledňovala mimo jiné tato kritéria: (i) zaměstnání rodičů uchazeče u žalobkyně, (ii) orientační posouzení školní připravenosti dítěte v některých vzdělávacích oblastech stanovených rámcovým vzdělávacím programem pro předškolní vzdělávání (dále také „orientační posouzení školní připravenosti“), a s tímto posouzením spojenou (iii)

přítomnost uchazeče u zápisu, neboť nezúčastnil-li se uchazeč zápisu, neobdržel u druhého kritéria žádný bod.

[2] Žalobkyně proti rozhodnutí žalované podala žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Závěr žalované o nepřípustnosti zohlednění zaměstnání rodiče uchazeče u žalobkyně městský soud shledal nepřezkoumatelným pro nedostatečné odůvodnění. Žalovaná k němu pouze vnitřně rozporně uvedla, že přijímací kritérium se může vztahovat jediné k dítěti, nikoliv k zákonnému zástupci, avšak volba školy zároveň nesmí být zákonnému zástupci dítěte na újmu. Opomněla tedy zdůvodnit, proč rozlišování mezi uchazeči, jejichž rodič je u žalobkyně zaměstnán, a ostatními uchazeči, nepovažuje za ospravedlnitelné, tedy přiměřené a vedené legitimním cílem.

[3] Kritérium spočívající v bodovém hodnocení školní připravenosti dítěte žalovaná podle městského soudu posoudila nesprávně. Zápis se skládá z formální části a, je-li při zápisu přítomno i zapisované dítě a souhlasí-li s tím zákonný zástupce, rovněž z rozhovoru a případné další činnosti s dítětem [§ 3a vyhlášky č. 48/2005 Sb., o základním vzdělávání a některých náležitostech plnění školní docházky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 48/2005 Sb.“)]. Školní připravenost dítěte se orientačně posuzuje ve vztahu k očekávaným výstupům ve vzdělávacích oblastech rámcového vzdělávacího programu pro předškolní vzdělávání. Vyhláška č. 48/2005 Sb. tudíž podle městského soudu počítá s tím, že dítě bude u zápisu do určité míry hodnoceno a bude zkoumána jeho školní připravenost. Není tedy vyloučeno, aby škola, která nemá povinnost dítě přijmout, protože není školou spádovou, použila přezkoumání školní připravenosti dítěte také jako kritérium výběru přijímaných dětí a aby k hodnocení školní připravenosti dítěte použila bodovou škálu. Toto kritérium proto nelze považovat za diskriminační, jelikož všechny děti ucházející se o zápis mají stejnou příležitost projevit své schopnosti.

[4] Ke kritériu osobní přítomnosti dítěte u zápisu městský soud uvedl, že nepřítomnost dítěte při zápisu by sice při vyšším počtu uchazečů fakticky vedla k nepřijetí dítěte, žalobkyně ji však nepovažovala automaticky za důvod pro nepřijetí dítěte. Zohledněním tohoto kritéria proto neporušila vyhlášku č. 48/2005 Sb.

II. Obsah kasační stížnosti žalované, vyjádření a replika

[5] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů podřazených pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Ke kritériu zaměstnání rodiče dítěte u žalobkyně stěžovatelka uvedla, že školský zákon nezná pro přijetí do škol zapsaných ve školském rejstříku, které nejsou pro konkrétní dítě školami spádovými, jinou podmínku než dosažení věku šesti let. Garantuje tak přístup k základnímu vzdělání všem bez rozdílu. Při přijímání k základnímu vzdělávání proto není možné provádět žádné hodnocení, ať už samotného dítěte, nebo jeho rodinných příslušníků. Zaměstnání rodiče ve škole neznamena, že jeho dítě bude mít lepší předpoklady pro absolvování vzdělávacího procesu než dítě jiné. Hodnocením „kvality“ rodiče ve prospěch dítěte je tak založeno nerovné zacházení s dítětem při přístupu ke vzdělání. Toto kritérium je proto v rozporu s právními předpisy a diskriminační.

pokračování

[7] Právní úprava neumožňuje použít jako kritérium pro přijetí k základnímu vzdělávání ani orientační posouzení školní připravenosti dítěte. To totiž slouží k tomu, aby škola informovala zákonné zástupce o možnosti nechat odborně posoudit vhodnost odkladu povinné školní docházky. Pokud při orientačním posouzení školní připravenosti dojde k chybnému zohlednění negativního projevu zdravotního stavu, dochází k zásahu do práva na rovný přístup ke vzdělání z důvodu zdravotního stavu. Obzvláště problematické by to mohlo být u dětí se zjištěnými speciálními vzdělávacími potřebami a dětí, u kterých se například poruchy učení projeví teprve při zahájení školního vzdělávání.

[8] Pokud jde o přítomnost dítěte u zápisu, uchazeče jako nezletilého účastníka řízení podle zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zastupuje jeho zákonný zástupce. Protože ředitel školy nemá pravomoc stanovit taková kritéria zápisu, která by vyžadovala přítomnost uchazeče u zápisu, nemá ani pravomoc vyžadovat a hodnotit samotnou přítomnost uchazeče.

[9] Rozsudek městského soudu je rovněž nepřezkoumatelný, neboť v něm chybí odůvodnění výroku o nákladech řízení, které má stěžovatelka zaplatit žalobkyni. Stěžovatelka tak nemohla ověřit správnost výpočtu daných nákladů řízení a následně využít jeden z procesních prostředků obrany v případě, že by s výší nákladů řízení nesouhlasila.

[10] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhla její zamítnutí. Škola, která není spádová a je soukromá, může stanovit širší kritéria přijímacího řízení, jinak by byl systém nefunkční. S existencí určitých kritérií výslovně počítá i vyhláška č. 48/2005 Sb., a to ve svém § 3a odst. 7. V kasační námitce týkající se zohlednění zaměstnání rodiče uchazeče ve škole stěžovatelka opomněla, že právě ona měla v odůvodnění svého rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vyložit zákon, ze kterého plyne údajná nepřípustnost tohoto kritéria. Jakékoliv dodatečné odůvodňování správního rozhodnutí v podáních soudu není přípustné.

[11] Hodnocení dítěte při orientačním posouzení jeho školní připravenosti je v souladu s § 3a odst. 5 vyhlášky č. 48/2005 Sb., škola žalobkyně je nadto povinna podle § 3a odst. 6 téže vyhlášky informovat rodiče dítěte, jak mohou dítěti pomoci v dalším rozvoji do doby zahájení povinné školní docházky. Žalobkyně je proto povinna učinit závěr o jednotlivých oblastech rozvoje dítěte, k čemuž není možné dojít, aniž by jednotlivé oblasti zhodnotila. Hodnocení školní připravenosti dětí je důležité také z toho důvodu, že škola žalobkyně užívá některé specifické metody výuky, u kterých je třeba zkoumat, zda jsou vhodné pro konkrétní dítě. Případné negativní ovlivnění přezkumu připravenosti aktuálním fyzickým či psychickým stavem bylo minimalizováno tím, že dítě mohlo v případě indispozice zápis absolvovat v jiný den.

[12] Všechny děti ucházející se o zápis mají tedy stejnou příležitost projevit svou školní připravenost, kterou však není možné adekvátně hodnotit, není-li dítě zápisu přítomno. Dle § 3a odst. 1 vyhlášky č. 48/2005 Sb. je zápis k povinné školní docházce složen z formální části, a je-li při zápisu přítomno i zapisované dítě a souhlasí-li s tím rodič, rovněž z rozhovoru a případně dalších činností s dítětem. Právě tyto činnosti plynoucí z § 3a odst. 4 a 5 vyhlášky č. 48/2005 Sb. mohou být posouzeny a hodnoceny, pouze pokud se jich dítě zúčastní, v opačném případě je nutné udělit u daného kritéria 0 bodů. Přítomnost dítěte však není povinností dítěte ani podmínkou pro přijetí.

[13] Stěžovatelka v replice k vyjádření žalobkyně poukázala na to, že zákon stanovuje stejné podmínky pro všechny základní školy bez ohledu na jejich zřizovatele. Ředitel základní školy si nemůže přisvojit pravomoc stanovit obsah přijímací zkoušky, kterou mají ředitelé středních škol a víceletých gymnázií. Ke kritériu zaměstnání rodiče uchazeče ve škole zopakovala již dříve vznesené argumenty a zdůraznila, že se ve skutečnosti nejedná vůbec o kritérium vztahující se k samotnému uchazeči. Dále zopakovala, že zákon neumožňuje použít orientační posouzení školní připravenosti dítěte jako hodnotící kritérium. Protože dítě nemůže být při zápisu na základní školu nijak hodnoceno, nemusí být u zápisu ani přítomno.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Posoudil ji v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Stěžovatelka v první řadě namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, kterou spatřuje v absenci výpočtu nákladů řízení v odůvodnění. V původním odůvodnění rozsudku skutečně chybí odůvodnění nákladového výroku, což si uvědomil také sám městský soud a podle § 54 odst. 4 s. ř. s. vydal opravné usnesení ze dne 6. 4. 2022, č. j. 14 A 207/2021-76, kterým chybějící část odůvodnění doplnil. Opravné usnesení bylo stěžovatelce doručeno dne 8. 4. 2022 (doručenka na č. l. 78 spisu městského soudu). Stěžovatelčina námitka, že si nemohla ověřit správnost výpočtu nákladů řízení a případně využít možnosti procesní obrany, proto není důvodná. Stěžovatelka zároveň nijak nebrojí proti zákonnosti postupu městského soudu, který chybějící část odůvodnění doplnil právě postupem podle § 54 odst. 4 s. ř. s., což zároveň není vada, k jejímuž přezkumu by NSS mohl přistoupit *ex officio* [*a contrario* § 109 odst. 4 s. ř. s.]. NSS proto shledal námitku nepřezkoumatelnosti nedůvodnou.

[16] První věcnou kasační námitkou stěžovatelka brojí proti závěru městského soudu o nepřezkoumatelnosti jejího rozhodnutí v části týkající se kritéria rodiče jako zaměstnance školy. Městský soud konstatoval, že stěžovatelčino rozhodnutí je v dané části nepřezkoumatelné, neboť nezdůvodnila, proč dané kritérium považuje za diskriminační. Stěžovatelka však nepolemizuje s tvrzením, že je její rozhodnutí v této části nepřezkoumatelné, namísto toho v kasační stížnosti a replice obsáhle zdůvodňuje, proč má za to, že je dané kritérium v rozporu se zákonem. Tato argumentace se proto zcela míjí s důvody, o které městský soud v napadeném rozsudku opřel svůj závěr. Vzhledem k tomu, že nedostatek odůvodnění rozhodnutí nelze zhojit ve vyjádření k žalobě či ke kasační stížnosti (rozsudek NSS ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58), nemohl NSS přistoupit k věcnému vypořádání stěžovatelčiny argumentace, neboť ta nemá odraz v rozhodnutí, které je v nynějším řízení před správními soudy přezkouváno.

[17] Dalšími kasačními námitkami stěžovatelka brojí proti závěru městského soudu, že žalobkyně mohla jako kritérium pro přijetí dítěte použít posouzení úrovně rozvoje dítěte, a v souvislosti s tím také požadovat přítomnost dítěte u zápisu.

pokračování

[18] Ještě než NSS přistoupí k věcnému vypořádání této námitky, považuje za nezbytné podotknout, že vyhláškou č. 435/2022 Sb. došlo s účinností od 1. 1. 2023 k novelizaci § 3a vyhlášky č. 48/2005 Sb., kterou byl do daného ustanovení vložen odst. 8, podle něhož *[š]kola, kterou nezřizuje stát, kraj, obec nebo svazek obcí, může v kritériích pro přijímání žáků stanovit požadavek přítomnosti dítěte u zápisu. Na školu, kterou nezřizuje stát, kraj, obec nebo svazek obcí, se nevztahují odstavce 3 až 5. Ustanovení § 3a odst. 3 až 5, které se tedy s účinností od 1. 1. 2023 na základní školy se soukromým či církevním zřizovatelem, jako je žalobkyně, nevztahují, upravují orientační posouzení školní připravenosti dítěte. V důvodové zprávě k vyhlášce č. 435/2005 Sb. je mimo jiné uvedeno:*

„Školský zákon zná pouze dvě kritéria pro přijetí k základnímu vzdělávání – věk dítěte (§ 36 odst. 3 školského zákona) a místo trvalého pobytu (§ 36 odst. 7 školského zákona). Tato kritéria se však povinně uplatňují pouze v případě škol tzv. veřejných zřizovatelů (stát, kraj, obec, dobrovolný svazek obcí). U těchto škol platí a nadále bude platit, že v rámci zápisu nelze vynucovat přítomnost dítěte u zápisu, tedy kritéria nelze stanovit takovým způsobem, že by vyžadovala přítomnost dítěte u zápisu nebo že by znevýhodňovala uchazeče, kteří se zápisu neúčastní. [...]

Soukromá a církevní škola, ale stejně jako škola veřejného zřizovatele, přijímá žáky ve správním řízení. Nemá však stanoven školský obvod, a proto se jí povinnost přednostního přijetí určitých žadatelů netýká. To je stěžejní odlišnost soukromých a církevních škol od škol veřejných zřizovatelů, která opodstatňuje odlišný přístup. Pro případ, že by počet uchazečů převýšil počet přijímaných, má mít škola vydána kritéria přijímání za účelem rozlišení skupiny uchazečů, které přijmout lze a které již nikoli.

Novela má za cíl přizpůsobit procesní podzákonná pravidla pro školy, které nezřizuje tzv. veřejný zřizovatel, tomu, aby mohly využít zákonný prostor pro transparentní prokázání školou zveřejněných kritérií pro přijímání žáků k základnímu vzdělávání.

[...]

Navržené řešení vede k možnosti transparentního prokázání splnění jednotlivých školou nastavených kritérií k přijímání dětí k základnímu vzdělávání, tak aby celý proces zápisu k plnění povinné školní docházky byl v nejlepším zájmu dítěte.

K optimálnímu řešení MŠMT poskytne školám pro nastavení nediskriminačních kritérií podporu.“

[19] Pozdější právní úprava tedy přinejmenším stojí v rozporu s určitými premisami, ze kterých stěžovatelka v projednávaném případě vychází, zejména s tou, že soukromé či církevní základní školy nemohou postupovat při zápisu odlišně než základní školy s veřejným zřizovatelem. Výše uvedené neznamená, že předmět nynějšího řízení v pravém slova smyslu odpadl. Vzhledem k prospektivní povaze povinnosti uložené žalobkyni v kontrolním zjištění, jakož i k následnému vývoji právní úpravy, je však zřejmé, že se jedná do značné míry o „akademický“ spor bez výraznějších dopadů na budoucí postup žalobkyně.

[20] Při zápisu k povinné školní docházce může dojít k situaci, kdy „poptávka převyšuje nabídku“, tedy počet přihlášek k zápisu převyšuje kapacitu školy. V takovém případě je

použití nějakého způsobu výběru uchazečů nevyhnutelné, neboť ředitel školy musí nějakým způsobem určit, kteří uchazeči budou přijati k zápisu a kteří nikoliv (rozsudky NSS ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 As 35/2012-40, č. 2736/2013 Sb. NSS; a ze dne 9. 4. 2015, č. j. 8 As 154/2014-49). I samotná vyhláška č. 48/2005 Sb. výslovně předvídá stanovení určitých kritérií, neboť v § 3a odst. 7 uvádí, že *[š]kola před zahájením zápisu zveřejní způsobem umožňujícím dálkový přístup informace k organizaci a průběhu zápisu, které obsahují kritéria pro přijímání žáků, počet žáků, které je možné přijmout, popis formální a případných dalších částí zápisu a popřípadě další údaje.* (podtržení doplněno soudem) Ve vztahu k § 164 odst. 1 písm. a) školského zákona, jenž se vztahuje na ředitele mateřských i základních škol, NSS již v rozsudku č. j. 8 As 154/2014-49 uvedl, že stanovení kritérií pro přijetí je autonomním oprávněním ředitele.

[21] Není tedy pravda, že by právní úprava vylučovala přijetí kritérií pro výběr uchazečů o zápis, je tomu právě naopak. Sama stěžovatelka ostatně uplatňování určitých kritérií ještě ve vyjádření k žalobě nevyklučovala, když uvedla, že za přípustná kritéria považuje taková, která nejsou spojena s hodnocením schopností a dovedností dítěte, jako je například docházení staršího sourozence uchazeče do téže školy, docházka do mateřské školy podobného pedagogického konceptu, jako je škola základní, či dokonce příslušnost k církvi. Závěr městského soudu, že žalobkyně postupovala v souladu se zákonem, pokud stanovila kritéria pro přijetí uchazečů o zápis, je tudíž správný.

[22] Zbývá tak posoudit, zda žalobkyně nevybočila ze zákonných mezí, stanovila-li jako jedno z kritérií také orientační posouzení školní připravenosti dítěte a spojila s tím požadavek na osobní přítomnost dítěte u zápisu. Zákon ani podzákonná úprava konkrétně neuvádějí, jak by měla kritéria výběru uchazečů o zápis na základní školu vypadat. Jediné konkrétní kritérium pro přijetí k zápisu, které právní úprava výslovně uvádí, je kritérium trvalého pobytu, které dopadá pouze na tzv. spádové školy (§ 36 odst. 7 školského zákona), což žalobkyně není. Jak NSS v minulosti uvedl v obdobných případech týkajících se mateřských a vysokých škol, kritéria by v takovém případě měla být přinejmenším transparentní a založená na demokratických principech, především na principu rovnosti a principu zákazu diskriminace a neodůvodněně nerovného zacházení (rozsudek č. j. 1 As 35/2012-40). Zásada rovného přístupu je ostatně výslovně zmíněna také v § 2 odst. 1 písm. a) školského zákona, přičemž § 2 školského zákona obsahuje také další zásady a cíle vzdělávání, ke kterým by mělo být při tvorbě kritérií přihlédnuto.

[23] Stěžovatelka setrvale namítá, že orientační posouzení školní připravenosti může sloužit pouze jako podklad pro případné informování zákonných zástupců o možnosti nechat odborně posoudit vhodnost odkladu povinné školní docházky. Podle NSS však tento primární účel orientačního posouzení školní připravenosti sám o sobě nevyklučuje (a nevyklučuje to ani právní úprava), aby bylo zároveň využito jako kritérium pro přijetí k zápisu. Jak již bylo uvedeno výše, ředitel základní školy se soukromým či církevním zřizovatelem má pravomoc stanovit určitá kritéria pro přijetí k zápisu, dodrží-li zmíněné zásady. Využití orientačního posouzení školní připravenosti k hodnocení uchazeče podle NSS z těchto mantinelů nevybočuje. Nejedná se o kritérium, které by bylo samo o sobě diskriminační, jakkoliv je nutné při stanovení obsahu orientačního posouzení školní připravenosti a jeho aplikaci dbát zvýšené pozornosti, aby nedocházelo, záměrně či nezáměrně, k přímé či nepřímé diskriminaci uchazečů se zdravotním, sociálním či jiným znevýhodněním. To je však otázka posouzení konkrétního obsahu přijímacích kritérií

pokračování

a jejich aplikace v každém jednotlivém případě, která jde nad rámec nyní projednávané věci.

[24] Využití orientačního posouzení školní připravenosti jako kritéria pro přijetí k zápisu NSS zároveň považuje za racionální, neboť v jeho rámci lze zohlednit, zda je pro uchazeče o zápis vhodný způsob výuky na dané škole, které se často v případě soukromých a církevních zřizovatelů profilují odlišně od „běžných“ základních škol (viz např. tzv. waldorfské školy či Montessori školy). Ostatně stejný postoj zastává či zastávala také stěžovatelka, neboť ve vyjádření k žalobě uvedla, že jedním z kritérií, která podle ní lze zohlednit, je docházka do mateřské školy, která má stejné zaměření jako škola základní, což je kritérium vycházející v zásadě ze stejného principu, které vhodnost daného způsobu vzdělávání pro uchazeče nehodnotí, ale pouze presumuje. Závěr městského soudu o zákonnosti použití orientačního posouzení školní připravenosti jako jednoho z hodnotících kritérií proto NSS považuje také za správný.

[25] Mohla-li žalobkyně orientační posouzení školní připravenosti použít jako hodnotící kritérium, logicky z toho vyplývá také zákonnost, jakož i nezbytnost, požadavku na přítomnost uchazeče při zápisu. Žalobkyně tento požadavek zároveň neformulovala jako povinnost, což jí umožňuje teprve výše citovaná nová úprava v § 3a odst. 8 vyhlášky č. 48/2005 Sb. Nepřítomnost uchazeče totiž podle jejích kritérií neznamenal automaticky nepřijetí ke vzdělávání, ale pouze neudělení žádného bodu při hodnocení školní připravenosti. V případě zdravotní či jiné indispozice žalobkyně zároveň umožňovala uchazečům absolvovat posouzení v jiný den. Podle NSS proto žalobkyně ani stanovením tohoto kritéria nepostupovala v rozporu s § 3a vyhlášky č. 48/2005 Sb. či školským zákonem.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek městského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto NSS kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[27] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka, která neměla v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobkyně byla ve věci úspěšná, náleží jí proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení. Mezi náklady řízení (§ 57 odst. 1 s. ř. s.) patří odměna zástupce a náhrada jeho hotových výdajů stanovená podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Odměna zástupce v řízení před NSS činí 6 200 Kč za dva úkony právní služby spočívající v sepsání vyjádření ke kasační stížnosti a vyjádření k návrhu na odkladný účinek stěžovatelky [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], zvýšená o náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč za úkon (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu); celkem tedy 6 800 Kč. Částka 6 800 Kč byla poté navýšena o částku 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 21 %, jejímž plátcem zástupce žalobkyně je. Částku 8 228 Kč je stěžovatelka povinna uhradit žalobkyni ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jejího zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. února 2023

JUDr. Pavel Molek
předseda senátu